

Miljøministeren (Holger Hansen):

Jeg skal søge at besvare de spørgsmål, der er blevet stillet til mig, men inden jeg gør det, vil jeg godt sige til ordføreren for forslagsstillerne, at jeg jo her i spørgetiden for en halv snes dage siden gav en kort redegørelse for, hvorledes det ligger med disse erstatningssager, og vil for så vidt henvise dertil.

Hr. Hans Bjerregaard stillede det spørgsmål, om der i finanslovsforslaget var afsat penge til de eventuelle erstatninger, som skulle flyde af de taksationsforretninger, der nu finder sted. Dertil vil jeg sige, at der konkret er afsat et nærmest symbolsk beløb, men at der jo i finanslovens reservebeløb vil være penge til at honorere de erstatninger, som måtte falde, og i det omfang, dette ikke måtte være tilfældet, må de naturligvis søges på et andet og senere tidspunkt.

Jeg vil så gerne fremsætte nogle enkelte bemærkninger til hr. Brøndlund Nielsen vedrørende udlæg af byzone. Det korresponderer også med hr. Honorés udtalelser om landsbyens muligheder, og det samme var hr. Svend Haugaard og hr. Hans Toft inde på.

Jeg vil gerne sige, at jeg mener, at land- og byzonelovens administration i dens første år over for kommunernes ønsker om udlæg af byzone var for streng, men at det er mit indtryk, at der i det sidste års tid har været ført en noget lempeligere kurs. Det er i hvert fald min agt ved administrationen af land- og byzoneloven at tage meget vide hensyn til kommuner, der ønsker byzone udlagt også i landsbyområder eller i andre områder, men under forudsætning af to ting: for det første at der findes et serviceniveau eller kan bevares et offentligt serviceniveau, først og fremmest skole, men også på den anden måde, og for det andet naturligvis under forudsætning af, at en udvikling finder sted planlagt, altså med den nødvendige kloakering og det, som hører sammen med en samlet bebyggelse i vore dage.

Hr. Brøndlund Nielsen var inde på de aftalezoner eller aftaleområder, som man mellem kommuner og amter har snakket sig til rette om, og jeg synes da, det er udmærket, at sådant kan klares lokalt. Land- og byzoneloven er i virkeligheden en decentral lovgivning, hvor hovedvægten med hensyn til indflydelse ligger lokalt, dels hos kommu-

ner, dels hos regionale myndigheder, amtsråd eller byudviklingsudvalg. Det er nemlig meningen med denne lovgivning, at den skal administreres ud fra de forudsætninger, der eksisterer på det sted, hvor man nu befinder sig i det danske land.

Denne decentrale planlægningslovgivning vil vi nu fortsætte med her i foråret, idet regeringen i sin åbningserklæring har givet udtryk for at ville fremlægge anden etape af planlovreformen i dette forår. Jeg har brugt udtrykket „til oversomring“, altså sådan at forstå, at forslaget først fremsættes her i folketinget og måske kommer til debat her, men også under alle omstændigheder til en offentlig debat sommeren igennem.

Det er rigtigt, som hr. Hans Toft redegjorde for, at vi under behandlingen af lands- og regionsplanloven sidste forår presede den tidligere boligminister for at få lovforslagene frem. Det er også korrekt, at de forsinkelser, der har været med forberedelsen, har medført, at dette ikke kan lade sig gøre, selv med den allerbedste vilje, før — som jeg har redegjort for det — til foråret. Det er vor plan nu at søge en afklaring netop af byudviklingsudvalgets stilling i forhold til amtsrådene, men jeg kan ikke i dette øjeblik afsløre noget om, hvad oplægget bliver, dertil er vi endnu på et forberedende stade.

Det samme gælder for så vidt fredningsplanudvalgets stilling i fremtiden. Statsministeren har i åbningserklæringen sagt, at vi ville overveje, hvorledes dette kunne indpasses, og hvorledes dette fremtidige arbejde skulle passes ind i den almindelige planlægningsprocedure, og disse overvejelser er begribeligvis ikke færdiggjort, men jeg håber at kunne delagtiggøre folketinget i vore synspunkter også på dette område inden sommerferien.

Så har jeg kun én bemærkning til slut, og det er, at denne ændring — ikke af land- og byzoneloven, for jeg mener i virkeligheden, at dens udformning giver mulighed for den rigtige administration — af lovgivningen for så vidt angår den kommunale og amtskommunale planlægning, skal have to hovedretningslinjer. Den ene skal være forenkling, og den anden skal være decentralisering af indflydelsen, altså et forsøg på at lægge indflydelsen ud til de mennesker, sagerne vedkommer. Det er ud fra disse retningslinjer,